

د نېستر د دودیزې مشاعرې په وياره

مشاعرې

ماشومانو لیاره شعروونه

علم گل سحر

Ketabton.com

ستوري

د ماشومانو لپاره شعرونه

علم گل سحر

حَالَه

دا د مرغى حَالَه ده
بنه ورتَه خوشحاله ده

بچيان ورتَه چغيري
مور يى هوسيئي

مور ورتَه خواره راوري
پاك راوري خواره راوري

حَالَه د مرغيو زه
ساتم په خواريو زه

نه حان په کيسو پرېزدم
نه ورتَه پيشو پرېزدم

ارکوني به رالوي شي
آخر به په ڙوند پوي شي

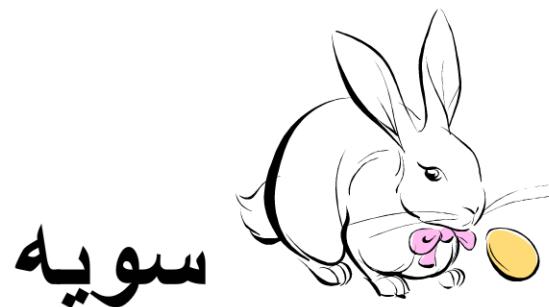
بيا به الونه کري
حان نه به سانته کري

خور

واي ه خه خبره ده ؟
خور مي مروره ده
ماته يي نانحكه ده
پنه يي ترينه وركه ده

زه به يي پخلا كرم
دا به دلاسا كرم

گدي لوبي تل کوو
مينه يو پر بل کوو

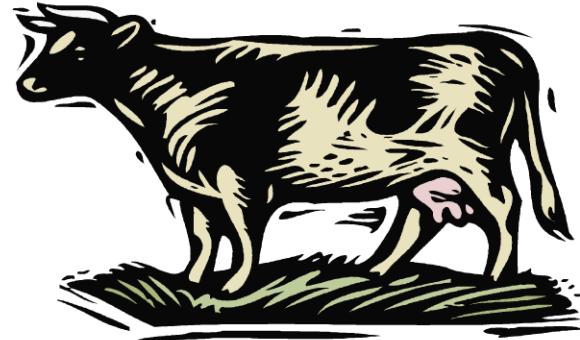
سویه

راغله سپینه سویه
دا تر نورو لویه

گرخي په فسلو کي
کار کوي پتو کي

بنکلې يې خبرې
خورې دېرى گازري

ژیزی غوا

ژیزی غوا شیدی غوارم
بنی پیری مستی غوارم

همزولی راته گران دی
راتپول په دسترخوان دی

دوی ته به مستی ورکرم
هم خوبی شیدی ورکرم

تاته به وابنه راورم
بنی رنی او به را رم

نانځکه

زما وري نانځکي
اى بنایستي نانځکي

بي له مالوچو جوره
پستي، مсты نانځکي

سر په مړوند کېږده
بنه يې په خوند کېږده

زما تر څنګ ويده شه
د ورور په رنګ ويده شه

بنوونخى

بنكلى بنوونخى لرو
لوى په کي تولگى لرو

علم زده کوو په کي
لوبى هم کوو په کي

باغ کي يې ميوې لرو
سرى ژيرى منى لرو

نه شکوو گلان مونزه
ساتو يې په بنه شان مونزه

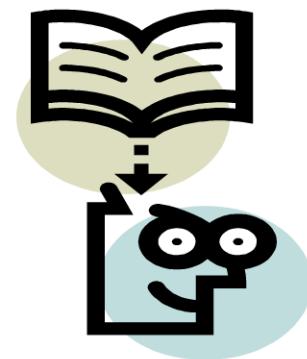

ستوري

شپه ده توره شپه
يمه بام باندي ويده

ستوري بنکلي ستوري
له پاسه راته گوري

شيندي رنا گاني
وريخي دي رواني

کتاب

زه کتاب یم د لوستلو
نه د پام غلطولو

حینی حینی وخت ضایع کري
زما په پانو اړولو

زه یې وايستم له گته
ماشومانو په مرورلو

چې مې څوک په قدر پوه شي
کري مې پورته له خڅلو

زه هم لاري ورته بنبييم
د نيم مرغه ژوند کولو

زه د پوهى بل مشال يم
نه يم نه يم د سوچلو

ملا چرگک

بیا ملا چرگک راغی
دیر تیز او چابک راغی

لارو د چنار خواته
کیناست د سپیدار خواته

بیا د چا سیالی کوي
غاری د طوطی کوي

کله چې مور و خاندی

کله چې مور خپه وي
خونه زما تیاره وي

کله چې مور وزاري
توله دُنیا تیاره وي

چې مور خوشحاله وي نو
غوتی گلونه واشی

کله چې مور و خاندی
توله دُنیا رنا شي

غرمه

تکنده غرمه ده
ابی په خوب ویده ده
مور جوړه سایه ده

بنکلی آسمان، حمکه ده
مور جوړه ناخکه ده

همزولي مي گدېزې
اختر ته هوسيزې

شنګا يې د پاوليو ده
شور د مرغکيو ده

ښوونکی

دا زموږ ښوونکی دی
تل زموږ روز ونکی دی

په ټولو باندې گران دی
په موږه مهربان دی

موږ ته الفبی بنیئ
بنه یې په مزې بنیئ

موږ یې احترام کوو
عمل یې په کلام کوو

واوره

سپینه واوره اوري
انا مي ورته گوري

په ونه کي کارگه ده
سندره يي په خوله ده

کوي د يخنيي لاپي
سپين سپي ورته غاپي

د مور ورخ

نن بیا ورخ د مورده
رنا یی په هر یو لور ده

مور راباندي گرانه ده
په ماتل مهربانه ده

مور ته به ګلان ور ورم
ډالۍ به په بنه شان ور ورم

ما به په مخ بنګل کري
زره به مې تسل کري

پلار

پلار می مسافر دی
تللی په سفر دی

زه ورته ڏعا کوم
هر سهار بیگا کوم

په خیر دی راستون شي
خوبن به می ڙوندون شي

شنه بنگري ڏالي راوري
ڙيره غاره کي راوري

نا مینځلې منې

تکي شني منې وي
كله لا پخې وي

له وني رالويدلي
په خاورو وي لړلې

منې وي نامينځلې
ورور مې وڅورلې

اوسمې ورور رنځور دی
ژوند يې په ضرور دی

باز او زركه

ژيره زركه بنکلي وه
له کوره راوتلي وه

ناسته په پبره وه
پيره معتره وه

تل پيره خوشحاله وه
د غره خواکي يې حالي وه

دي ويلی سندري
له نورو څخه ليري

باز راغى له غرونو
پوري له ځنګلونو

د باز سترگي سري سري
خلاصي يبي پنجي وي
زركه وارخطا شوه
له حان سره سلا شوه

ژر ولاپه تر کوره
د باز له ظلمه و زوره

باز وویل زركي
زماد زره بخرکي

بنکلي وي ستا غاري
چيري رانه ولاپي

زه په تا مين يم
په ارمان ستا د دیدن يم

را و وحه له خپل کوره
زما حال ته و گوره

بی تا می ژوندون نه شی
هیخ حای می سکون نه شی

یو حای به ژوندون و کرو
موبن به پیوستون و کرو
تاته به هر څه راوړم
خوراک به ستا په زړه راوړم

تل تاسره مینه کرم
دا خبره سپینه کرم

زرکه خرامانه
له کوره را روانيه

راغله د باز خواته

خپل کور ټمو ځینې پاته

خو شیبی سندري وي
د راز و نیاز خبری وي

زرکي وویل بازه!
زماد زرگي رازه

ولار شه څه خواره راوره
ژر زما په زره راوره

باز ویل ستا غونبی
د هر چا دیری خونبی
تر ټولو دا خوبنی دي
زماد لپاره بنې دي

زرکه شوه حیرانه
باز ته شوه ګویانه

ته خو زما يار يې
اوسمړگ ته مې تیار يې

باز وویل بنکلې
بې عقلې ساده ګلې

ياري د زورورو
په خوله وي، په خبرو

اوسمږدې يم تا خورمه
نور صبر نه کومه

زرکې په سلګو کې
د ژوند وروستو شیبوکې

دا وویل ژراکې
د باز د پنسو خوا کې

چې بې حایه اشنايی کري
اور به بل په خپل تندی کري

لوبه

ستركى مى تورىزى
ژيرى غوا مى لنگىزى

ماته خوسكى راوري
بنكلى گلالى راوري

رابولم به همزولي
دايره به وهي تولي

دوى ته به اورىزه وركرم
بنه تازه خواره وركرم

دا بىت د ماشومانو لە يوي فو لکلوريكي سندري څخه
اخيستل شوی دى. ددى سندري په وخت ماشومان اتن
کوي يو ماشوم په يوه پىنه څرخيري او لە دې حاي په
حاي نخا سره يې ستركى تورىزى او نور سندره ورته
وابي.

د انسان کمال

نن نه وړاندي پخوانيو زمانو کي
غويو هم ارام ژوندون درلود ځنګلو کي

نه له یوی نه خبرو، نه له سپاري
کړیدل په سمه غر، په لار بې لاري

نه یې چاته د خوراک ستريکي نيولى
شنه وابنه د ونو پاني یې خورلي

یوه ورڅ له ځنګله ووت یو غويي
پڅپل زور باندي مغرور و، ليونى

د ځنګله خواته نبدي و دان و، کلى
يو زور خرو له دي کلي را وتلى

دي غوايي چي له ليري وليد خر
چي په لاره تللى نه شى دى ډنگر

غوايي وویل ورتهولي خوار وزار يې
په وبنو پسي گرځيرې ناکرار يې

خره حواب ورکړ غوايي ته هغه آن
ویل يې تا لپدلۍ نه دی لا انسان

انسان وړي هر وخت پر مادرانه بارونه
چي بار نه وي نو کري پر ما فصلونه

دا غوايي د خره په دي خبر حیران شو
ژر په لته د لېدلو د انسان شو

ویل یې ژر شه راته وبنیه انسان
چې زه ووینم د ده طاقت و توان

هلته لري په فسلو کي لبر څه بر
په کار بوخت و، په پتیو کي بزرگر

خره مخ واړاوو غواړي ته ویل دا دی
دا انسان چې زورور دی بر په ما دی

غواړي وخذل د خره دي ناداني ته
ویل حیران شومه دا ستادي ناتوانی ته

زه یې وینم دی انسان تر تا کمزوری
څنګه تا څخه یې ورک دی د ژوند لوري

شپه او ورڅ په تا راوري لوی لوی باورنه
او کوي په تا انسان سخت سخت کارونه

دا خو دومره قوي نه دی چې ته وايى

خدای دی خوار کره هسی خوشی وارخطایی

خره ویل ورته چې واوره ته له مانه
که منی می لیری گرځه له انسانه

په دی ځمکه تر هر چا دی دېر غښتلى
پخپل علم په کمال باندي بناغلى

غوييي ورغى بزگر ته په غرور
و، پخپل قدرت له حده زيات مغرور

ویل یې ولی په دی خره کوي ظلمونه
له سهاره تر مابنام پري وړي بارونه

بزگر وویل دا قانون د دی دنيا دی
څوک رعيت دی څوک واکمن دی څوک پا چا
دی

که په خره باندي کارونه زه کومه
ده ته هم هره ورخ خپل حق ورکومه

بنه يي ساتم ورکوم ورته وابنه دير
هره ورخ مي پام او فکر وي په خره دير

ورکوم ورته رشقی او هم وربشي
ستا خبری معلومېزی هسي خوشی

غوايي وويل دا خبرې نه منمه
زه دا خر دا ستا له ظلمه خلاصومه

تا يوازي خر کمزورى دى ليدلى
ته له ماسره زور نه شي ازمايلى

غوايي غوبنتل بزگر ووهي په بنکر
خو بزگر يي بنکر تکيه کړل په هنر

په شیبه کې یې پښی ور وترلې
د غواړي پښی له کاره ولويدلې

غويی پريووت په میدان کې لکه مړی
بزگر تاو کړ د هغه له غاري پړی

له هغې ورځی تابع دی د انسان شو
د انسان کمال او علم ته حیران شو

کار غه

کار غه ناست په دیوال دی
راوری یې احوال دی

دی بولی سندري
کوي راته خبرې

پلار مې راروان دی
زړه مې پري روښان دی

ماته ناوکۍ راوري
بنکلې غورن والی راوري

کمپیوټر

دا مې کمپیوټر دی
له هر ځای نه خبر دی

هر راز معلومات لري
رسمونه هم پير زيات لري

کارمه رسمونه کي
ساتمه نوټونه کي

لوبې هم کوم پکې
درسونه زده کوم پکې

جګړه

دا جګړه کېږي خدایه ورکه
شي مې کرکه له توپکه

مور د سولې ژوندون غواړو
د الله په پراخه حمکه

د اسنان په نامه یاد یو
دبمنی نه لرو کرکه

توبک ایسته کړه اوږي نه
د خپل ورور دبمنی مه که

چې د ډزو اواز ورک شي
بیا به خوب وکري نانځکه

۱۳۷۱/۶/۱۵

دیوہنی وزارت

دوسانو سلام!

ددې کتاب د شعرونو لپاره
انځورنه ما کښلي.

زه روښان زرمتى د پکتیا ولايت د زر ملي
ولسوالۍ او سېدونکۍ يم.
ربستیا کله کله کيسې هم ليکم.
که تاسو هم کيسې يا شعرونه ولیکل
انځورونه به يې زه ورته و کارم. وعده ۵۵.

روښان زرمتى

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library